

3.

ISTENTŐL JÖVŐ ELHÍVÁS

Október 12., szombat délután

A földi történelem minden idejében voltak Istennek emberei, akik meg tudták ragadni a kínálkozó alkalmakat. Nekik mondta az Úr: „Ti vagytok az én tanúim.” Mindig voltak istenfélő emberek, akik az útjukat megvilágító fénysugarakat készségesen megragadták, és Isten Igéjét szolták embertársaiknak. Énoh, Noé, Mózes, Dániel, a sok pátriárka és próféta mind az igazság prédikátora volt. Nem voltak csálhatatlanok, hanem gyenge, tévelygő emberek, azonban az Úr munkálkodott általuk, mivel odaszentelték magukat szolgálatára.

Krisztus, mint az egyház igazi feje, mennybemenetele óta kiválasztott követői által végzi munkáját a földön. Rajtuk keresztül beszél az emberekhez, és tölti be szükségleteiket. Akik Istentől elhívtak, hogy szóval és tettel dolgozzanak gyülekezetének felépítésén, azok feladata igen felelősségteljes. Krisztus helyett kell férfiakat és nőket arra kérniük, hogy béküljenek meg Istennel; olyan feladat ez, amelyet csak úgy teljesíthetnek, ha felülről kapnak bölcsességet és erőt. – *Az evangélium szolgálói*, 13. o.

Istenért és az emberek megmentéséért kell fáradozni. Ennek az ügynek a veszteségei és nyereségei a lehető legfontosabbak, mert a következmények nem zárulnak le ezzel az étellel, hanem átnyúlnak az örökkévalóságba.

Testvéreim, bármilyen munkával vagytok elfoglalva, bármelyik területen is bíznak rátok feladatokat, maradjatok meg az istenfélelemben! Nem szabad kihagynotok Istent és a mennyet sem a tapasztalataitokból, sem az életművetekből. A közösségünk munkásai vigyázzanak, hogy ne váljon a gondolkodásuk egyoldalúvá, és csupán világias vonások mutatkozzanak a jellemükben. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 410–411. o.

Az Üdvözítő tanítványainak adott megbízása kiterjed minden hívő emberre. Magába foglal minden Krisztusban hívő embert az idő végéig. Végzetes tévedést követnénk el, ha azt feltételeznénk, hogy a lelkek megmentésének a munkája egyedül csak a felszentelt lelkészekről függ. Krisztus mindazokat megbízta az evangélium hirdetésével, akikhez eljutott a mennyei ismeret. Mindazokat felavatja, felszenteli arra, hogy munkálkodjanak embertársaik üdvösségéért, akik már megkapták és magukban hordják életét. Az egyházat ennek a munkának a végzésére alapították, és mindazok, akik ünnepélyes és szent fogadalmat tettek az egyháznak, arra kötelezik el magukat, hogy együtt munkálkodnak Jézus Krisztussal...

Mindenkinek... legelső kötelessége az legyen, hogy lelkeket nyerjen meg Krisztusnak. Lehet, hogy nem képes nagy összejöveteleken prédikálni, de munkálkodni tud egyes emberekért. Közölni tudja velük azt a tanítást, amit Urától kapott. Az egyházi szolgálat nemcsak prédikálásból áll. Azok is szolgálnak, akik megkönnyítik a betegek és szenvedők helyzetét; akik segítséget nyújtanak a szükségben levőknek; akik a vigasztalás szavait mondják el az elcsüggedteknek és a kishitűeknek. Közel és távol egyaránt vannak olyan lelkek, akikre nyomasztólag hat a bűntudatuk. Nem a nehézség, a gürcölés vagy a szegénység az, ami lealjasítja az embert, hanem a véték és a bűnös cselekedet. Ez tesz bennünket nyugtalanná és elégedetlenné. Krisztusnak olyan szolgálkara van szüksége, akik megpróbálnak a bűntől megbetegedett lelkeken segíteni. – *Jézus élete*, 822. o.

Október 13., vasárnap – Ezsdrás és Nehémiás elhívása

Isten kiválasztotta Ezsdrást, hogy eszköze legyen Izrael javára. Általa akart megbecsülést szerezni a papságnak, amelynek hírnevére sötét árnyék borult a fogság alatt. Ezsdrás rendkívüli tudásra tett szert, és „a Mózes törvényében” jártas „írástudó”-vá vált (Ezsd 7:6). E képességei a Médó-Perzsa Birodalom kiemelkedő személyiségévé tették.

Ezsdrás Isten szócsöve lett, aki környezetét a menny elveire oktatta. Hátralevő éveiben – akár a Médó-Perzsa királyi udvar közelében, akár Jeruzsálemben – legfőbb munkája a tanítás volt. Amint másoknak tolmácsolta a megismert igazságokat, a munkaképessége nőtt. Kegyes és

buzgó emberré vált. Az Úr tanúja volt, bizonyosságot tett a világnak arról, hogy a Biblia igazságának ereje nemessé teszi a mindennapi életet. – *Próféták és királyok*, 609. o.

A keresztényeknek fel kellene készülniük arra, ami nemsokára hatalmas meglepetésként éri a világot, és ezt a felkészülést Isten Igéjének szorgos tanulmányozásával érhetik el; továbbá komoly erőfeszítéseket tegyenek annak érdekében, hogy életüket az Ige elvei szerint alakítsák. Az örökkévalóság csodálatos igazságai sokkal többet követelnek tőlünk a képzeletbeli, csupán a szavak és a külsőségek vallásánál, amelyek nem az igazságot állítják a középpontba...

Engedjük-e, hogy Ezsdrás példája megtanítson arra, hogyan használjuk fel a Szentírásból szerzett ismereteket? Isten szolgája olyan példát jelentsen számunkra, amely bemutatja, hogyan kell teljes szívvel, értelemmel és teljes erővel szolgálnunk az Urat. Minden embernek ki lett szabva egy feladat, amit csak odaadással végezhet el. Mindenekelőtt meg kellene ismernünk Isten elvárásait, és engedelmes életet élnünk. Csak így fogjuk megtapasztalni, hogy az igazság magvai meghozzák az örökélet gyümölcseit. – *Conflict and Courage*, 260. o.

Az Úr nem el nem bukott angyalokat választott ki arra, hogy képviseljék Őt az emberek között, hanem embereket, akik hasonló szenvedélyekkel bírnak, mint akiket megmenteni igyekeznek. Krisztus magára vette az emberi természetet, hogy elérje az embert. Az isteni természetnek szüksége volt az emberi természetre, mert mind az isteni, mind az emberi természet kellett ahhoz, hogy elhozhassa az üdvöt a világ számára, és létrejöhessen az Isten és ember közötti kapcsolat.

Az angyalok szinte türelmetlen sóvárgással várnak az együttműködésünkre, mivel az ember lehet az ember felé közvetítő kapcsolati csatorna. Amikor pedig teljes szívünkkel átadjuk magunkat Krisztusnak, az angyalok örvendeznek azon, hogy a hangunkon keresztül szólva nyilatkozathatják ki a Mindenható szeretetét.

Legyünk Isten munkatársai, ugyanis az Úr emberi eszközök híján nem fogja befejezni munkáját...

A lélekmentés legyen az életműve mindazoknak, akik Jézust vallják. Adószai vagyunk a világnak az Úrtól nekünk adott kegyelemért, a reánk

áradt világosságért, továbbá azért a szépségért és erőért, amit az igazságban felfedezhettünk. – *Keresztény szolgálata*, 8–10. o.

Október 14., hétfő – Profétai időzítés

A menny lehajolt, hogy meghallja a próféta buzgó könyörgését. Még mielőtt Dániel befejezte bocsánatért és helyreállításért való esedezését, Gábiel, a hatalmas angyal megjelent, és felhívta figyelmét arra a látomásra, amelyet Babilon bukása és Belsazar halála előtt látott. Majd az angyal részletezte a hetven hétig tartó időszakot, mely „Jeruzsálem újjáépüléséről” „elhangzott kijelentés”-től kezdődik (Dán 9:25).

Dániel ezt az imáját „Dáriusnak”, a méd uralkodónak „első évében” (Dán 9:1) mondta, akinek a hadvezére, Círus elragadta Babilóniától az egyetemes uralom jogaát. Dáriushoz – akinek uralkodását a menny értékelte – Isten elküldte Gábiel angyalt, hogy támogassa és segítse (Dán 11:1). Dárius halála után – Babilon bukását követően mintegy két év múlva – Círus lépett a trónra. Uralkodásának kezdete annak a hetven évnek a végét jelezte, amely akkor kezdődött, amikor Nabukodonozor az első héber csoportot hazájából, Júdeából Babilonba vitte. – *Proféták és királyok*, 556. o.

A rabbik tudták, hogy Jézus nem az iskoláikban nevelkedett, a próféciákat mégis sokkal jobban értette, mint ők. Ebben a komoly galileai fiúban nagy ígéretet fedeztek fel. Szerették volna tanítványuknak megnyerni, hogy Izrael tanítója lehessen. Nevelését ők akarták irányítani, mert úgy érezték, hogy az ilyen eredeti tehetséget nekik kell nevelniük és formálniuk.

Jézus szavai úgy érintették a szívüket, ahogy emberi szavak még soha. Isten világosságot akart árasztani Izrael vezetőire, és ezért azt az egyetlen eszközt használta, amellyel elérhette őket. De Izrael előljárói büszkeségükben nem ismerték el, hogy bárki is taníthatná őket... Jézus fiatalos szerénysége és kedvessége eloszlatta az előítéleteiket. Értelmük öntudatlanul megnyílt Isten szava előtt, és a Szentlélek a szívükhöz szólt.

Be kellett látniuk, hogy Messiás-várásuk nem a prófécián alapult, mégsem akartak lemondani a becsvágyuknak hízalgő elméletekről.

Nem akarták elismerni, hogy helytelenül értelmezték az Írásokat, amelyek tanítására jogot formáltak. Szájról szájra terjedt a kérdés: Honnan vette tudását ez a fiú, hiszen sohasem tanították? A világosság fénylett a sötétségben, „de a sötétség nem fogadta be azt” (Jn 1:5). – *Jézus élete*, 80. o.

[A tanítványok] megértették, hogy mi a feladatuk: hirdetni a világnak a rájuk bízott igazságokat. Bizonyítaniuk kell a világ előtt Krisztus életének eseményeit, halálát és feltámadását, az ezekre vonatkozó jóvendöléseket, a megváltási terv csodáit és Jézus bűnbocsátó hatalmát. Hirdetniük kell a béke és üdvösség evangéliumát a bűnbánat és Krisztus ereje által. – *Az apostolok története*, 27. o.

Október 15., kedd – Hetven hét és kétezer-háromszáz nap

Ha a 2300-ból leszabjuk a hetven hetet – a 490 napot –, marad 1810 nap. A 490 nap végétől számított 1810 napnak még be kell teljesednie. Az i. sz. 34-ben kezdődő 1810 év 1844-ig terjed. A Dán 8:14 versében említett 2300 nap tehát 1844-ben ér véget. E nagy profetikus időszak lejártakor az angyal bizonyágtétele alapján „kiderül a szenthely igazsága”, vagyis megtisztul a szenthely. Tehát pontosan megtudhatjuk a szenthely megtisztításának idejét, amelyről az emberek majdnem egyetemesen azt gondolták, hogy a második adventkor lesz...

Miller be akarta bizonyítani, hogy a Szentírás Isten kinyilatkoztatása. Amikor ezzel a céllal tanulmányozni kezdte a Bibliát, még csak nem is sejtette, hogy milyen következtetésre jut. Ő maga alig tudta elhinni kutatásának eredményeit. A szentírási bizonyíték azonban olyan világos és súlyos volt, hogy nem lehetett figyelmen kívül hagyni...

Miként Illés elhívta Elizeust a mezőn az ökrök mellől, hogy a prófétai hivatáshoz ráhelyezze a felszentelés palástját, William Millert is hívta, hogy hagyja ott ekéjét, és tárja fel az embereknek Isten országának titkait. Miller remegve kezdte el munkáját. Hallgatói figyelmét a prófétai időszakokon át lépésről lépésre Krisztus második eljövetelére irányította. Fáradozása közben erőt és bátorságot kapott, amikor látta a szavai nyomán támadt hatalmas érdeklődést. – *A nagy küzdelem*, 328, 329, 331. o.

Amikor Isten a hatalma által megmutatja, hogy mi az igazság, akkor azt minden esetben igaznak kell tekinteni. Az általa bemutatott világgossággal szemben nem szabad helyet adni utólagos feltevéseknek. Feltűnnek majd némelyek, akik félreértik a Szentírást, mert számukra a félreértés jelenti az igazságot. Isten hitünk alapjaként adta a jelenvaló igazságot. Mindig lesznek emberek, akik új világgosságot próbálnak felmutatni a Lélek által bemutatott isteni világgossággal szemben...

Nem szabad azokra hallgatnunk, akik hitalapelveinkkel ellentétes üzenetet hirdetnek. Az ilyen emberek kiragadnak szövegeket a Szentírásból, és saját elméleteik bizonyítékaiként emlegetik azokat. Az utóbbi ötven évben ez már számtalanszor megtörtént... Miközben Isten Igéjét tisztelnünk kell, az ilyen igazságok éppen hitünk azon alapját rombolják, amelyet az elmúlt ötven esztendőben maga Isten fektetett le. Nagy hibát követnek el. Aki így jár el, nem ismeri a Szentlélek csodálatos kinyilatkoztatását, amely erőt adott a múltban a hírnököknek, akiket Isten rendelt a nép számára. – *Tanácsok a szerkesztőknek*, 31–32. o.

Október 16., szerda – Isteni kiválasztás

Mondjátok el az embereknek róla, hogy Ő „tízezer közül is kitetszik” és „Ő mindenestől fogva kívánatos” (Énekek 5:10, 16). Pusztán szavakkal nem tudjuk elmondani azt, hogy ki Ő, ki nekünk Krisztus. Életünk által kell a jellemét kinyilvánítani az emberek előtt. Krisztus láthatóvá kíván lenni minden követője életében. Isten minden gyermekéről eleve azt rendelte el, „hogy azok az ő fia ábrázatához hasonlatosak legyenek” (Róm 8:29). Mindenkiiben Jézus hosszútűró szeretetének, szentségének, alázatosságának, irgalmának és igazságosságának kell megmutatkoznia, feltárulnia a világ számára...

Az Üdvözítő arra vágyik, hogy megmutassa kegyelmét, és jellemének pecsétjét rányomja az egész világra. Ez Krisztus megszerzett tulajdona, és Ő szabaddá, tisztává és szentté akarja tenni az embereket. Bár Sátán azon fáradozik, hogy megakadályozza Jézus szándékának a megvalósítását, de a világért kiontott vérével az Úr mégis olyan diadalt arat, amely dicsőséget szerez Istennek és a Báránynak. Jézus nem nyugszik meg addig, míg győzelme nem lesz teljes, és „lelke szenvedése folytán látni fog és megelegszik” (Ésa 53:11). A föld minden népe meg-

hallja majd a Krisztus kegyelméről szóló evangéliumot. Ámbár nem mindenki fogadja el a Megváltó kegyelmét, de „őt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak” (Zsolt 22:31). – *Jézus élete*, 826–827. o.

Sokan elfogadják, hogy Jézus Krisztus a világ Megváltója, ugyanakkor távol tartják tőle magukat, nem bánják meg bűneiket, és nem fogadják el Jézust személyes Megváltójukként. Hitük nem más, mint az elme munkájának és az igazság megítélésének eredménye, de az igazságot nem engedik a szívükbe, ami megszentelhetné lelküket és átformálhatná a jellemüket. „Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen elsőszülött sok atyafi között. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.” (Róm 8:29–30) – *Szemelvények*, 1. köt., 389. o.

Isten nem önkényesen zárta ki Ézsaut az üdvösség áldásaiból. Kegyelmeinek ajándékait Krisztus által mindenki elnyerheti. Nem kiválasztás, hanem saját döntésük alapján kárhoznak el. Igéjében Isten feltárta az örök életre való kiválasztás feltételeit: parancsolatai iránti engedelmesség a Krisztusba vetett hit által. Isten a törvényével összhangban levő jellemet választja, és aki eléri kívánalmainak normáját, beléphet a dicsőség országába. Krisztus ezt mondta: „Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet.” (Jn 3:36) „Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a menynek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” (Mt 7:21) – *Pátriárkák és próféták*, 207. o.

Október 17., csütörtök – A mi felelőségünk

Ebben a munkában Mózes közelebb került a Főpásztorhoz. Eggyé vált Izrael Szentjével. Nem gondolt tovább valami nagy mű véghezvitelével. Igyekezett a rábízott munkát Istennek való szolgálatként hűséggel elvégezni. Felismerte, hogy az Úr ott van a közelében. Az egész természet a láthatatlan Lényről beszélt neki. A Mindenhatót személyes Istenként ismerte meg, és miközben jelleméről elmélkedett, egyre jobban érzékelte jelenlétét, és menedékre talált az Örökkévaló karjában.

E tapasztalat után Mózes meghallotta a mennyei parancsot: pásztorbotját cserélje fel a vezéri pálcával; hagyja ott nyáját, és vállalja Izrael vezetését. A mennyei parancs önmagában nem bízó, nehezen beszélő, bátortalan emberként talált reá. Döbbsenten érezte, hogy nem alkalmas Isten üzenete tolmácsolására. De bizott az Úrban, és vállalta a feladatot. Küldetésének nagysága szellemi képességeinek legjavát igényelte. Isten megáldotta Mózes készséges engedelmességét; ékeszszólóvá, bizakodóvá, mértékletessé tette – alkalmassá a legnagyobb feladatra, amit ember valaha kapott. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 475. o.

Némelyek folyton kifogásokat keresve követik az ellenség tanácsait. Mások viszont azt hiszik, hogy mivel testi fogyatékságaik vannak, joggal beszélhetnek kötekedő hangnemben, és kíméletlenül viselkedhetnek. De vajon az Úr Jézus nem tett meg mindent annak érdekében, hogy ők is győzhessenek a kísértések fölött? (...)

Ó, milyen hatalmas kincs Jézus a benne bízó lélek számára! De mégis sokan járnak a sötétségben, mivel Sátán árnyékába temették el a hitüket. Krisztus kegyelme által nem tettek meg minden tőlük telhető. Szavaikkal nem fejezték ki a hitüket, reménységüket és bátorságukat. Sátánnak még egy pillanatra sem kellene megengednünk, hogy azt gondolja, képes nagyobb erővel elbátortalanítani és zaklatni, mint amilyen erővel Krisztus támogat és erősít bennünket. – *Istennel ma*, 177. o.

Az Úr azt kívánja, e napokban népe higgye, hogy olyan hatalmas tetteket visz végbe értük, mint Izrael gyermekeiért, mikor Egyiptomból Kánaánba vándoroltak. Rendelkezzenek kiművelt hittel, mely a legnehezebb körülmények között sem tétovázik követni Isten utasításait. „Menjetek előre!” – ez Isten parancsa népéhez.

Hit és engedelmesség szükséges az Úr műve megvalósításához. Amikor arra szólít, hogy kezdjünk munkát ott, ahol áldásos hatása lesz, járjunk és dolgozzunk hittel. – *Bizonyágtételek*, 9. köt., 271. o.

Október 18., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok: „A Szabadító eljövetele” című fejezet; *A nagy küzdelem*: „Egy amerikai reformátor” című fejezet.